



לא היה לה ספק שהיא חוזרת לניו יורק בתום שלושת השבועות. זה היה בחורף של 1980. כשהגיע זמן החופשה להיגמר, התברר לה ששבועיים אחריו מתקיים הקרנבל בהאיטי. שרונה ורוני, אמה, שיכנעו את שבוועיים" אמרו לה, ואתי נשארה. "הקרנבל נפל עלי כפצצה" היא אומרת, ומחייכת חיוך רחב של אושר, כשהיא נזכרת כמוסיקה הקיצבית, בריקודים ברחובות ובאווירה המחשי מלת.

הארץ יקרה לי מאוד

אני היא בחורה מלאת אנרגיה. היא לא יכולה להיות יותר מאשר כמה רגעים במקום אחר, היא זה כל הזמן. כשנמצאים איתה קשה לעקוב אחרי הקצב שלה. "הבנתי שהטמ" פרמנט שלי מתאים למקום הזה והחלטתי לתת לו צ'אנס להוכיח את עצמו אחרי הקרנבל הפנטסטי." אתי נשארה לגור אצל שרונה בדירה במשך כמה חודשים. היא הריחה את האווירה באי ותוך זמן קצר התחילה לעבוד לפרנסתה. היא פיתחה רגש של אוברול מיוחד, שהתאים בצורתו וכבר שממנו היה עשוי, לאקלים של הארץ החמה. "זה נמכר פה כמו גרעינים", נזכרת אתי, "התקיימתי אז מצויין מן המכירות וכך יכולתי לשכור דירה ואפילו קניתי אוטו."

כשכאה אתי לביקור בארץ, באותה תקופה, ואמרה שהיא גרה בהאיטי, לא ידעו בריוק איפה זה רובים כילבלו את האיטי עם טאהיטי ועם הוואי, למרות שאלה נמצאים באוקיאנוס השקט והאיטי נמצאת באוקיאנוס האטלנטי. שנה אחריו נסעה אתי לניו יורק לסגור שם את הדירה ולהטל את עסקיה. אז כבר היה ברור לה שהיא מעדיפה להישאר באי. "זו לא היתה החלטה חד-משמעית להישאר פה. זה היה תהליך טבעי של התקשרות למקום. השמש כאן זרחה והכל היה טוב. בדרך-כלל קשה לי מאוד להתקשר למקומות. זה קורה רק לתקופה מסוימת, כל זמן שטוב לי ואחריה, אחרי שמיציתי את המקום, אני זה למקום אחר."

כבר כמה שנים שאתי עובדת במקום המקום, מארץ לארץ. היא בחורה פתוחה מאוד ומלאת חיים. קל לה להתחבר עם אנשים, וקל לי להיפרד."

על הארץ היא חושבת הרכה ומתגעגעת: "הארץ יקרה לי מאוד, זה

המכונה הודו-המערבית. כשקולומבוס הגיע לשם בסוף המאה ה-15, היה בטוח שהגיע להודו וכך נקרא המקום הודו-המערבית ותושביו נקראו אינדיאנים (ומאוחר יותר אינדיאנים אדומים, להבדיל מתושבי הודו).

תיקים וחגורות מעור. כשבאה להאיטי התחילה להתעסק בכותנה המקומית. היא טרנה סוודרים ושילבה את הסריגה בריקמות מקומיות. השילוב והי קונטרסט מצא חן בעיניה, ומסתבר שלא רק בעיניה. בחורה אמריקאית שהגיעה לאי קנתה ממנה סוודר. ימים ספורים אחרי כן צילצלה לאתי גנבו ממני ולא עשו לי כלום מפני שאני אשה."

האיטי זהו רכב יוצאידופן. זוהי חברה שובניסטית גברית, שבה רוב הנשים הן רק "אשתו של..." וכמעט אין להן קיום עצמאי משלהן. המילחמה, במיוחד לאשה לבר, בחברה הזו מאוד קשה, היא אומרת, אבל מתגברת. היא לא נותנת ש"יעלו עליה" בגלל העובדה שהיא אשה לבר. "אף פעם לא גנבו ממני ולא עשו לי כלום מפני שאני אשה."

במשך כל השנים עסקה אתי בתיכונני אופנה. כשהיתה בארץ התעסקה בשילובים של ריקמות ערביות מיוחדות, בניו יורק עשתה

חוף-הים בצמון האיטי. טי הוא שקט וחולי. מזג-האוויר באי חם במשך כל השנה. האי שוכן בים הקאריבי באזור

(שפת המקום), כל זה כאילו נולדה וחיתה שם מאז ומתמיד. ובכל זאת, באחד הערבים כשישבנו על המירפסת של שרונה, שתינו להנאתינו רום וקולה, אכלנו ממאכלי-הים המקומיים ודיברנו עברית, זרקה פיתאום אתי מישפט באוויר: "אוי, איזה כיף לדבר עברית!"

יום אחד קמתי ועזבתי

אני גרה לבר. היא אינה נשואה ואינה חיה עם גבר. ובחברה של

לא עניין לוויכוח בכלל. זה בעמקי הנשמה. ובכל מיקרה יש לי בית קטן ביפו. אני יושבת פה, כי טוב לי פה. זה לא עניין של כסף. זה שילוב של איכות-חיים שנוחה לי, כי אני מקדישה את זמני לעבודה ולדברים שמעניינים אותי."

אתי מדברת צרפתית ואנגלית חופשי, אין לה בעיות עם השפה בהאיטי. יש לה המון חברים במקום עצמו, שחורים ולבנים, היא נוסעת במכונית הקטנה שלה בסימטאות הצרות של פורט-א-רינס, קונה ומוכרת שחורות במיקצועיות בקריאל



כל טוב האיטית עם סל המירות הטרומיים הגדולים באי.